

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 182/2010-43

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, Mierová 19, Bratislava, zastúpeného advokátom JUDr. M. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na rozhodnutie na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 20/2006 z 27. februára 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júla 2008 doručená sťažnosť Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obo 20/2006 z 27. februára 2008 (ďalej aj „namietané uznesenie“). Sťažnosť bola doplnená na základe výziev ústavného súdu podaniami sťažovateľa doručenými 23. júla 2008, 20. novembra 2008 a 16. októbra 2009.

Citovaným rozhodnutím najvyšší súd potvrdil uznesenie Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) z 28. decembra 2005 č. k. 27 Cb 77/02-225, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa na vstup do konania sp. zn. 27 Cb 77/02 „*ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu – spoločnosti T., a. s.*“.

V tomto konaní je žalobcom spoločnosť G., a. s. v likvidácii (pôvodne C, a. s.), a žalobca v ňom žiada, aby krajský súd určil, že všetky uznesenia prijaté na mimoriadnom valnom zhromaždení spoločnosti T., a. s., konanom 29. apríla 2002 sú neplatné. Sťažovateľ uvádza, že je vlastníkom 51 % akcií tejto spoločnosti a tvrdí, že *«jeho právny záujem odôvodňujúci oprávnenosť vstupu Slovenskej republiky do konania o určenie neplatnosti uznesení prijatých na mimoriadnom valnom zhromaždení spoločnosti T., a. s. existoval a bol nespochybniteľný...»*

Rozhodovacia prax samotného Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyššie uvedený názor Ministerstva hospodárstva SR týkajúci sa posudzovania právneho záujmu na výsledku konania potvrdzuje. V uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 17. marca 1998, sp. zn. 3 Obo 21/1998 sa uvádza: „V konaní o vyslovenie neplatnosti valného zhromaždenia akciovej spoločnosti má tretia osoba, ktorá podala podnet na vstup do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaného, právny záujem na výsledku konania vždy, ak jej právne postavenie bude výsledkom sporu ovplyvnené.»

Proti tomuto rozhodnutiu však nebolo možné podať riadny opravný prostriedok, preto sa sťažovateľ obrátil so svojou sťažnosťou na ústavný súd.

Sťažovateľ „sa preto domáha nápravy porušenia svojho ústavného práva zakotveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy..., ako i práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru...“, pretože sa domnieva, že predpoklady ustanovené zákonom na vstup do konania v postavení vedľajšieho účastníka splnil.

Na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo sťažovateľa, Slovenskej republiky – Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky na rozhodnutie na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Obo 20/06 zo dňa 27. februára 2008, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Obo 20/06 zo dňa 27. februára 2008 ako nezákonné rozhodnutie a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č.38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo

sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Obo 20/2006 z 27. februára 2008 porušil jeho základné právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zobral do úvahy vyjadrenia účastníkov, z ktorých vyplýva dôležitá skutočnosť, že namietané uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 20/2006 z 27. februára 2008 (v ktorom sa sťažovateľ domáhal vstupu dokonania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 27 Cb 77/02 a ktoré žiada zrušiť aj v konaní pred ústavným súdom) napadol 26. januára 2009 generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) mimoriadnym dovolaním. Toto konanie je vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 1 M Obdo V 3/2009.

Ústavný súd už rozhodol, že mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nie je pred podaním sťažnosti ústavnému súdu potrebné vyčerpať, keďže ich nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy priamo dostupné sťažovateľovi (I. ÚS 37/96). V prípade, že podnet príslušnému orgánu na podanie mimoriadneho opravného prostriedku je podaný a tento orgán mimoriadny opravný prostriedok aj skutočne podá, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti skúma, či takýto prostriedok možno považovať za účinný právny prostriedok nápravy tých základných práv alebo slobôd, s namietaným porušením ktorých sa sťažovateľ svojou sťažnosťou obrátil na ústavný súd.

Ústavný súd v tejto súvislosti už rozhodol, že „Mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora možno (vzhľadom na kasačné účinky rozhodnutia najvyššieho súdu o ňom) považovať za účinný právny prostriedok nápravy toho základného práva alebo slobody, s namietaným porušením ktorých sa sťažovateľ obrátil na ústavný súd“ (II. ÚS 42/01, ale aj III. ÚS 41/04).

Ústavný súd taktiež judikoval: „Ak o závažných procesných pochybeniach, ktorými sa porušujú aj niektoré zo základných práv alebo slobôd, je oprávnený a povinný rozhodnúť všeobecný súd na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov upravených v príslušnom procesnom poriadku, je právomoc ústavného súdu pred ich vyčerpaním vylúčená“ (IV. ÚS 10/02).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných procesných noriem (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov). Ide o jeden zo základných princípov, ktoré ovládajú konanie pred ústavným súdom, a to o princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd preto v danom prípade zaujal názor, že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (generálnym prokurátorom) a súbežne podanej sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy proti namietanému uzneseniu najvyššieho súdu, je táto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora, resp. po právoplatnosti rozhodnutia najvyššieho súdu vo veci samej, ktoré prebiehajú v súčasnosti na najvyššom súde pod už označenými spisovými značkami. Pritom lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jej body 51, 53, 54).

Navyše v okolnostiach daného prípadu ústavný súd zistil, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 27 Cb 77/2002 z 23. októbra 2008 vo veci samej rozhodol v prospech sťažovateľa,

a keďže v súčasnosti prebieha na najvyššom súde aj odvolacie konanie v tejto veci pod sp. zn. 3 Obo 9/2009, ktoré v konečnom dôsledku súvisí aj s konaním o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 20/2006 z 27. februára 2008, vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale ju podľa zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. mája 2010